

Biografia de Lluís Maria Xirinacs

Lluís Maria Xirinacs, ex-senador durant la transició i candidat al Nobel de la Pau els anys 1975, 76 i 77, és conegut per la seva defensa de la pau i dels drets del país.

Nat a Barcelona el 1932, s'ordenà sacerdot als vint-i-dos anys. Als 34 ja va refusar els diners que l'estat donava als capellans que tenien cura de parròquia (el bisbe l'expulsa definitivament de la diòcesi de Solsona.) i va combatre la vinculació església-estat amb una llarga vaga de fam que va tenir molt d'impacte. Entre els anys 60 i 70 va fer cinc vagues de fam més, va ser un dels impulsors de l'Assemblea de Catalunya i el règim franquista el va empresonar dues vegades (1972 i 1974-75).

Seguidor de les tesis de Ghandi i de la lluita des de la no-violència, es va estar a peu dret davant la porta de la presó Model de Barcelona, dotze hores cada dia durant un any i nou mesos, fins que no es va aprovar la llei de l'amnistia.

El 1977 es va presentar com a independent a les eleccions generals i, amb més de mig milió de vots, va arribar a ser senador per Barcelona.

El 1980 va abandonar la política activa i l'any 1984 fundà amb Agustí Chalaux i altres persones el Centre d'Estudis Joan Bardina, on desenvolupà l'estudi d'un nou model polític, econòmic i social anomenat "Capitalisme comunitari o Moneda telemàtica".

No va deixar la lluita, tanmateix, però sí el sacerdoci, l'any 1990. El 2000 va tornar a protestar de manera activa, plantant-se cada dia a la plaça de Sant Jaume per demanar la independència del país.

La dècada dels 60 varen ser anys de dedicació eclesiàstica. En aquells temps va escriure *La via. Iniciació cristiana* 1962. *Any de Déu* 1966. *Secularització i cristianisme* 1969 i *Futur d'església. Comunitat cristiana de base* 1970. Mes tard escriu *La Bíblia: comentari crític global* 1976

Candidat al premi Nobel de la pau els anys 1975, 1976 i 1977, destacà per la defensa dels drets humans, les seves vagues de fam i mètodes de protesta no violents, sobretot per la seva manifestació diària davant la presó Model de Barcelona durant un any i nou mesos per reclamar l'amnistia pels presos polítics.

L'any 1975 publicà *Subjecte. Meditació delirant a prop d'una font dita. Font de la Vera Pau* i l'any 1976 *Diari de presó* en dos volums: *L'espectacle obsessiu* i *Entro en el gran buit*. Tots ells escrits dins la presó.

La seva obra més coneguda és la trilogia de memòries polítiques *La traïció dels líders*, publicada entre 1993 i 1997, on critica el paper dels polítics postfranquistes durant la Transició. També ha escrit *El Terror, la Pau i el Sagrat* (2003).

L'any 2000 va tornar a protestar de manera activa, plantant-se cada dia a la plaça de Sant Jaume per demanar la independència del país. El mateix any publicà *Plantem-nos. Temes vius i pendants per al tombant de mil·lenni* amb Lluís Busquets i Grabulosa.

Als 65 anys va doctorar-se en Filosofia, després d'una brillant carrera de llicenciatura, on va obtenir matrícula d'honor en totes les assignatures. No va ser fins l'abril de 2007 que va publicar *Un Model Global de la Realitat (primera part: Model Menor)* i queda per publicar la segona part: Model Major que ha deixat pràcticament tota acabada. Com a bon globaliste també ha realitzat estudis de Biologia, Economia, Física, Sociologia, Teologia, etc. Des de 1987 impulsa la Fundació

RANDA, on impartia cursos sobre el seu model filosòfic *GLOBÀLIUM. Una visió global de la realitat*.

L'11 de setembre de 2002, en el marc d'un acte reivindicatiu celebrat al Fossar de les Moreres de Barcelona, pronuncià un polèmic discurs. Aquelles paraules li van valer el processament per part de l'Audiència Nacional que el va condemnar, el març de 2004, a 2 anys de presó i 4 d'inhabilitació.

El 17 de desembre de 2002, Lluís Maria Xirinacs havia declarat en defensa seva al Jutjat d'Instrucció núm. 8 de Barcelona: «*No crec que sigui delictes fer feina d'historiador (de la qual es pot discrepar): -de descriure una guerra d'alliberament nacional que dura ja quaranta anys, -i de comparar-la amb altres guerres.*». Malgrat hi havia una sentència condemnatòria, de resultes de la qual pesava damunt seu una ordre de recerca i captura, mai no se'l va detenir. Al seus 74 anys, el 25 d'octubre del 2005 a les 11:45 hores, va ser detingut per la Policia Nacional a una comissaria de Ciutat Vella (Barcelona), quan anava a renovar el seu DNI. En ser detingut va exercir l'objecció lingüística en negar-se a signar la seva declaració en castellà. Dos dies més tard, el 27 d'octubre de 2005, va ingressar a la presó Model de Barcelona, per ordre de l'Audiència Nacional, tot i que el mateix dia va ser traslladat al centre penitenciari de Can Brians i seguidament la fiscalia va ordenar-ne l'alliberament.

Els darrers anys Xirinacs també ha estat al darrere d'iniciatives com l'Arbre d'Assemblees del Poble.

L'any 2006 publica *Amnistia 77, Franco ha mort?*. Crònica de la plantada al carrer Entença en demanda de l'amnistia davant la presó Model de Barcelona (25-12-1975 – 14-10-1977)

L'11 d'agost de 2007 van trobar el seu cos en un bosc del Ripollès, volent passar els seus últims dies amb "la meua soledat i el meu silenci". Una voluntat reflectida en un escrit que va deixar al seu despatx, on també recordava haver viscut 75 anys en uns Països Catalans ocupats i recriminava la "covardia" dels líders polítics catalans en matèria de nacionalisme. Encara que alguns mitjans van donar per fet la hipòtesi del suïcidi, l'autòpsia revelà que Xirinacs morí per causes naturals.

El dia 16 d'agost de 2007 es van celebrar els funerals en la seva memòria, a l'església de Santa Maria del Mar, a Barcelona, i en acabar aquests, fou homenatjat al Fossar de les Moreres, el lloc on cinc anys abans havia fet el parlament que el va portar per darrer cop a la presó.

El novembre de 2007 es publica el seu *Dietari final* que va escriure durant els 30 dies abans de la seva mort.

